

प्रतीपकारिणि रणादश्वत्याग्निं हृते हयैः । मन्त्रैषधिक्रियायोगैर्याधौ देहादिवाहते ।

संशप्तकानभिमुखौ प्रयातौ केशवार्जुनौ । वातोद्धूतपताकेन स्थन्दनेनौघनादिना ।

इति श्रीमहाभारते कर्णपर्वण्यश्वत्यामपराजये सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ अथोत्तरेण पाण्डूनां सेनायां ध्वनिरुत्थितः । रथनागाश्वपत्तीनां दण्डधारेण बध्यतां ।

निवर्त्तयित्वा तु रथं केशवोऽर्जुनमब्रवीत् । वाहयन्नेव तुरगान् गरुडानिलरंहसः ।

माधवोऽथतिविक्रान्तो द्विरदेन प्रमाथिना । भगदत्तादनवरः शिखया च बलेन च ।

एनं हत्वा निहन्ताऽसि पुनः संशप्तकानिति । वाक्यान्ते प्रापयत् पार्थं दण्डधारान्तिकं प्रति ।

स मागधानां प्रवरोऽङ्कुशग्रहे ग्रहे प्रसह्यो विक्रो यथा ग्रहः । सपत्नसेनां प्रममाय दारुणो महीं समयां विक्रो

यथा ग्रहः ।

सुकल्पितं दानवनागसन्निभं महाभ्रनिर्हादममित्रमर्दनं । रथाश्वमातङ्गगणान् सहस्रशः समास्थितो हन्ति शरैर्नरानपि ।

रथानधिष्ठाय सवाजिसारथीन्तरांश्च पादैर्द्विरदो व्यपोथयत् । द्विपांश्च पद्भ्यां ममृदे करेण द्विपोत्तमो हन्ति च कालवक्रवत् ।

नरांस्तु कार्ष्णायसवर्षभृशणान् निपात्य साश्वानपि पत्तिभिः सह । व्यपोथयदन्तिबरेण शुभ्रिना सशब्दवत् स्थूलनलं

यथा तथा ।

अथार्जुनं ज्यातलनेमिनिःस्वर्गे मृदङ्गभेरीवज्रशङ्खनादिते । रथाश्वमातङ्गसहस्रसङ्कुले रथोत्तमेनाभ्यपतद्विपोत्तमं ।

ततोऽर्जुनं द्वादशभिः शरोत्तमैर्जनाईनं षोडशभिः समार्पयत् । स दण्डधारस्तुरगांस्त्रिभिस्त्रिभिस्ततो ननाद प्रजहास

चाऽसकृत् ।

ततोऽस्य पार्थः सगुणेषुकार्मुकं चकर्त्त भस्मैर्ध्वजमथलङ्घितं । पुनर्नियन्तृन् सह पादगोप्तृन् ततः स चुक्रोध गिरिर्वज्रेश्वरः ।

ततोऽर्जुनं भिन्नकटेन दन्तिना घनाघनेनानिलतुल्यवर्षसा । अतीव चुक्रोभयिषुर्जनार्दनं धनञ्जयञ्चाभिजघान तोमरैः ।

अथाऽस्य बाहू द्विपहस्तसन्निभौ शिरश्च पूर्णेन्दुनिभाननं त्रिभिः । तुरैः प्रचिच्छेद सहैव पाण्डवस्ततो द्विपं वाणशतैः

समार्पयत् ।

स पार्थवाणैस्तपनीयभूषणैः समाचितः काञ्चनवर्षभृद्विपः । तथा चक्राशे निशि पर्वतो यथा दावाग्निना प्रज्वलितौ

षधिद्रुमः ।

स वेदनात्तोऽमुदनिःस्वेना नदंश्चरन् भ्रमन् प्रस्खलितान्तरो द्रवन् । पपात ह्यग्नः सनियन्तृकस्तथा यथा गिरिर्वज्रवि

दारितस्तथा ।

हिमावदतिन सुवर्णमालिना हिमाद्रिकूटप्रतिमेन दन्तिना । हते रणे भ्रातरि दण्डे आब्रजज्जिघांसुरिन्द्रावरजं धनञ्जयं ।

स तोमरैरर्ककरप्रभैस्त्रिभिर्जनार्दनं पञ्चभिरर्जुनं शितैः । समर्पयित्वा विननाद नर्दयंस्ततोऽस्य बाहू निचकर्त्त पाण्डवः ।

तुरप्रकृतौ सुभृशं सुतोमरौ शुभाङ्गदौ चन्दनरूपितौ भुजौ । गजात् पतन्तौ युगपदिरेजतुर्थयाऽद्रिश्चक्राद्रुचिरौ म

होरगौ ।

तथाऽर्द्धचन्द्रेण हतं किरीटिना पपात दण्डस्य शिरः क्षितिं द्विपात् । स्वशोणितार्द्रं निपतद्विरेजे दिवाकरोऽस्तादिव प

श्चिमां दिशं ।